

der var NATO's topchefer i Europa, samt feltmarskal lord Carver fra England.

Disse folk har personlig gjort deres erfaring med atomstrategi, og det er folk, der ved mere om det end formodentlig nogen af os her i dette hus, og de er altså kommet til det resultat, at atomvåbnene stadig udgør en katastrofal fare for verdens sikkerhed og folkenes tryghed, og at det er meget vigtigt at sætte i gang med bevægelser hen imod afskaffelse af atomvåben, og at det er blevet mere muligt eller burde være blevet mere muligt nu, da den kolde krig er sluttet, og jeg synes, man skulle lytte til dem. For dem er det vanvid, hvis man ikke udnytter den kolde krigs afslutning til at komme i gang med atomnedrustning med henblik på til sidst at slippe helt af med disse våben.

Som det er påpeget af FN's generalforsamling, og som det også er påpeget af OSCE's parlamentarikerforsamling for et eller to siden, er atomvåbenfri zoner kun ét af midlerne til at formindske atomvåbnenes betydning. Men det er et vigtigt middel, hvis man vil bruge det, og det er forstemmende, at denne anvendelse af atomvåbenfri zoner, som kan føre til en reduktion af atomvåbnene, afvises af flertallet her; men jeg tror som sagt ikke, at det sidste ord er sagt i den sag.

Keld Albrechtsen (EL):

Der var en periode i 1980'erne, hvor Danmark førte en selvstændig atomvåbenpolitik. Det var ganske vist ikke den daværende regerings ønske, at det skulle være sådan, men der var et flertal i Folketinget, der gennemtvang, at Danmark vendte sig imod bl.a. opstillingen af de 572 vestlige mellemdistanceraketter.

Siden den tid er Muren faldet, og så er det paradoksale sket, at mens Danmark i 1980'erne aktivt vendte sig imod atomoprustningen, er den danske regering nu reduceret til rollen som USA's lydige skødehund, først og fremmest naturligvis med forsvarsministeren i spidsen. Han benytter enhver lejlighed til at rejse til Washington og nøje samordne den danske militær- og atomvåbenpolitik med den amerikanske, så man sikrer sig, at Danmark i Østersøområdet nøje og i et og alt fremfører de ønsker, som vores store allierede måtte finde det påkrævet at føre frem. Jeg synes, det er et alvorligt tilbagefald for dansk udenrigspolitik, og det afspejler sig i forbindelse med den sag, vi behandler her i dag.

Da vi var med Forsvarskommissionen i Kaliningrad for et par måneder siden, fik vi oplyst, at Rusland har trukket sine atomvåben ud af Østersøen, at Rusland har fjernet atomvåbnene fra Kaliningradenklaven, og at Rusland ingen planer har om at tage disse atomvåben tilbage i området.

Men hvad sker der så? Det sker nu det, at NATO vil optage bl.a. Polen som medlem; det vil formentlig blive besluttet om en måneds tid. Hvad vil man aftale med Polen? Man vil aftale, at NATO skal have mulighed for at opstille atomvåben i Polen ganske tæt på Ruslands grænser, ganske tæt på Kaliningrad. Man vil fra NATO's side forbeholde sig adgang til at føre atomvåben frem i Østersøområdet og ganske tæt op til Kaliningrad, det område, hvorfra russerne har fjernet atomvåbnene.

Det kan jo ikke undre, at man i Rusland vendte sig skarpt imod disse vestlige planer. Det er derfor, SF og Enhedslisten har fremsat dette forslag om, at man fra dansk side skal forsøge at undgå, at atomoprustningen går i gang igen, og det kunne man undgå ved at inddrage Østersøområdet i de atomvåbenfri zoner.

Man kunne så spørge, om der ikke er andre muligheder. Har den danske regering gjort andet som alternativ til atomvåbenfri zoner? Jeg vil gerne spørge ministeren, om den f.eks. i NATO har arbejdet for, at der indgås juridisk bindende aftaler om, at der ikke må opstilles eller fremføres atomvåben ind i Polen, således at det bliver muligt også for russerne at fastholde den tilstand, der er i dag, hvor de ikke har atomvåben i området. Har man fra dansk side gjort noget for at fremme sådanne aftaler? For så er der da en vis sammenhæng i tingene, og så kunne man måske sige: Vi afviser SF's og Enhedslistens forslag, for vi gør i stedet noget andet, der også vil sikre atomvåbenfrihed. Men jeg har mistanke om, at Danmark ikke har gjort noget. Og hvorfor har Danmark ikke gjort noget? Fordi man har lagt sig i kølvandet af USA i denne sag, og fordi USA ikke ønsker at give afkald på muligheden for at rykke atomvåben frem helt op til Ruslands grænser. Jeg er bange for, at det er realiteten.

Har man fra dansk side overhovedet foretaget sig noget som helst for at sikre en aftale imod atomvåben i det baltiske område?